

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

ה.

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

בז א מ"י פ"ח מלכות
מסורת הלכה ג:
בז ב מ"י פ"ח מלכות
ע"ה הלכה ד:
ג מ"י פ"ח מלכות
מסורת הלכה ג:
ד ופ"ח מלכות הלכה
הלכה ז:
ה ד מ"י פ"ח מלכות
מסורת הלכה ג:
ז ה מ"י פ"ח מלכות
מסורת הלכה ג:
ח ופ"ח מלכות הלכה
הלכה ז:
ט ופ"ח מלכות הלכה
הלכה ז:
י ופ"ח מלכות הלכה
הלכה ז:

תורה אור השלם

1. ויאמר אל יהושפט
החלך אתי לעלמיה
רמתי נלעזר ויאמר
יהושפט אל מלך ישראל
כמוני כמון כעמי כעמך
כסוים כסוים:
מלכים א כב ד
2. ומלך ישראל
יהושפט מלך יהודה
ישבון איש על כסאו
מלכים בגדים בגדו
פחת שער שמואל וכל
הנביאים והנביאים
לפניהם מלכים א כב ז
3. והעבדים מבאיהם לו
לדם ובשר בקר ולחם
ובשר בצרבר וכל הנדל
מלכים א כב ז
4. ויאמר שני שרי מלך
את ערב ואת אבד ויהרגו
את ערב בצרבר ואת
את אבד דרו בקרב ואת
ויהרגו אל מלך וראש
ערב ואת ערב וראש
נערק מעבר ליהודה
שופטים ז ה
5. ואמר ויאמר ישראל
ישבון מלך ישראל
נערק קטנה ותורו לפני
אשת נענך:
מלכים ב ה ב
6. דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם אדם כי
יקריב טבח קרבן לך מן
הבהמה מן הדג ומן
העוף תקריב את
קרבנכם: ויקרא א ב

הנהגות הב"ח

(6) תוס' ד"ה מ"ס ומי
לגולה מן הקדש אשכנז
שלא עלתה לבעלים
לשם חובה ומכיוון לא
נפקא אלא שאין יכול
להקדיש הקדש:

שיטה מקובצת

16. הא לא קשיא
ר"ב במזבח לכל התורה
מצינא במזבח לדבר
אחר: (3) דמשמע הרי אדם
כסותו: (2) דכתיב איש
איש מבית ישראל וגו'
אשר יקריב קרבנו לך
נדרים כפרות: (ד) קמא
הדומים לבהמה נפקא
היבט שם: (5) לפעושי
רובע נדרע כדריש ליה
בב"ק: (1) ומספר קרבנות
כוכבים: (2) נ"ב נ"א כ"י:
ומספר את הין עובד ע"ז:
(1) אלא לומר דקרבן אפר
רחמנא: (2) נ"ב נ"א כ"י:
דקרבנו אפר ורחמנא והאי

על פי הדבור שאני. וא"כ ולמלא דק"ד אדלף היו ע"פ הדבור
תקשי דהא אמר רב כשר שנמלם מן העין אסור לקמן (דף
ה) ויש לומר דזה היה יודע שהיה סומך ע"פ הדבור דלאו משל
עובד כוכבים קא מייתי אלא לא ק"ד שנה הדבור להמיר האיסור
שמיטת עובדים דלחפא:

קרי"ה לא נערה וקרי"ה לא קטנה.
בפרק במזבח דפסוק (דף טו):
דריש נערים שהיו מנוערים מן
המזבח והנה לא שייך למדרש הכי:
דמן נעורין. שם מקום דכתיב
(נדרים א ז) למוצא נעורין
ולמערכ גור: **עורבניים** שבעי
א"ה. ואף על גב דכתיב עבדים
מנרים ולא כתיב עבדניים מנרים
התם ליכא למיעוטי: **מבם** ויא
כ"כ א"ה הוציא את המזבח. תימה דהא
אשכנזי לכדרשין דריש לולג הגזול
(פסוק דף 3) אי לפני יאוש אדם כי
יקריב מנח אפר רחמנא והאי לאו
דריה הוא וי"ל דהתם לאו משום
דמיפוק לן מהאי קרא גזול לפני
יאוש דהאי מביחו נפקא כדאמרין
נמרוה (נ"ב דף טו): קרבנו ולא
הגזול אימא אילמא לפני יאוש ל"ל
קרא כלומר וי יכול להקדיש ניומו
אמר רחמנא ולא מביחו התם קרא
דכי יקריב ואלא לומר דקרבן אפר
רחמנא והאי לאו קרבן הוא שאין
נדר להקדישו לפני יאוש (ע"פ עמוד י"ל
דמתי שמעין ממכס וגלגולה
מקודשת אשכנזי (1) ומכיוון (2)
נפקא אלא שלא עלתה לשם חובה:
בדי שיחוריו בהם בחשובה. לאו
טעמא דקרא קא דריש אלא נותן טעם
לדבר (3) דמדרבנן מהא מומרי' לדבר
אחד טפי ממומר לכל התורה כולה ולא
מוקמין קרא כמילתא אחריתי וקאמר
דמומר לדבר אחד נקל יחזור בחשובה
ולקן מקבלין מהם כדי שיחורו:
מעם

לחמור עבודת כוכבים שכל הכופר בה בכל התורה כולה אלא מומר
לאותו דבר וכדברא מיתבי' מבם ו"לא כולכם להוציא את המומר מבם בכם
חלקי' ולא באומות מן הבחמה להביא בני אדם שדומים לבהמה מוכאן
אמרו המקבלין קרבנות מופשעי ישראל כדי שיחורו בהן בתשובה חוץ
מן המומר ומנסך את הין ומחלל שבתות בפרהסיא הא גופא קשיא
אמרת מבם ולא כולכם להוציא את המומר והדר הני מקבלין קרבנות
מופשעי ישראל הא לא קשיא רישא 16 מומר לכל התורה כולה מצינא מומר
לדבר אחד אימא סיפא חוץ מן המומר ומנסך את הין ומחלל שבת בפרהסיא
האי מומר היכי דמי אי מומר לכל התורה כולה היינו רישא ואי מומר לדבר
אחד קשיא מצינא אלא לאו י"הבי קאמר חוץ מן המומר לנסך את הין ולחלל
שבתות בפרהסיא ואלמא מומר לעבודת כוכבים הוה מומר לכל התורה
כולה ותיובתא דרב ענן תיובתא והא מהבא נפקא מחתם נפקא
מעם

לחמור עבודת כוכבים שכל הכופר בה בכל התורה כולה אלא מומר
לאותו דבר וכדברא מיתבי' מבם ו"לא כולכם להוציא את המומר מבם בכם
חלקי' ולא באומות מן הבחמה להביא בני אדם שדומים לבהמה מוכאן
אמרו המקבלין קרבנות מופשעי ישראל כדי שיחורו בהן בתשובה חוץ
מן המומר ומנסך את הין ומחלל שבתות בפרהסיא הא גופא קשיא
אמרת מבם ולא כולכם להוציא את המומר והדר הני מקבלין קרבנות
מופשעי ישראל הא לא קשיא רישא 16 מומר לכל התורה כולה מצינא מומר
לדבר אחד אימא סיפא חוץ מן המומר ומנסך את הין ומחלל שבת בפרהסיא
האי מומר היכי דמי אי מומר לכל התורה כולה היינו רישא ואי מומר לדבר
אחד קשיא מצינא אלא לאו י"הבי קאמר חוץ מן המומר לנסך את הין ולחלל
שבתות בפרהסיא ואלמא מומר לעבודת כוכבים הוה מומר לכל התורה
כולה ותיובתא דרב ענן תיובתא והא מהבא נפקא מחתם נפקא
מעם

לאו קרבנו הוא וגו' (8) ועוד י"ל דמתי שמעין ממכס וגלגולה מקודשת אשכנזי רבתי לא נפקא. ונ"ב כי בתוס'
כ"י ועיל דמתי ש"מ וגלגולה מקודשת אשכנזי שלא עלתה לשם חובה ומקרא נדרש לפני ולאחריו דרישון אדם
ויקרב. ובס"י אחר כתיב נ"א י"ל דמתי שמעין ממכס וגלגולה מקודשת אשכנזי שלא עלתה לו לשם חובה: (9) אלא
נזון טעם לדבר אתא דמרבין מומר לדבר אחר:

לא הוה מפליג נפשיה מניה. לא היה יהושפט מזהר ונבדל ממנו
משום חשד כלל אלמא אש"ג דמומרי' לעבודת כוכבים היה לא הו'
מומר לכל התורה כולה: **כעמי כעמך**. דמשמע הרי גאחא
כמומרי' דסומרין עליהו: **כסוים כסוים** ה"ל. דלענין איסור והיתר
קאמר אלא על כרחך לענין המלמחה
קאמר ליה: **בגורין**. בני גורן היו
יושבים בחציה נכריות ונבאגודה
א' כסנהדרין שאין מושידין זה את זה:
שיבו רואין זה את זה. להיות שומעין
איש את חבירו ומתווכחין זה עם זה
עד שחלל הוראה כהלכה שאילו היו
יושבים כסורה שלא בנעולה אין בני
ראש השורה רואין בני סוף שורתו
ועגולה שלימה לא היו יושבין כדי
שיהא מקום ללחא וללח: **מסייע**
ל"ה. לרב ענן. על פי הדבור שאני.
שהקב"ה המירו לפי שעה דכתיב
(מלכים א ז) ואת העורבים ליתי
שם לכללך: **ואסרמי מילתא כו**.
נחמיה: **דלמא על שם מקומן**.
שהיו מזור עורב: **מי לא כתיב**. שאלם
נקרא על שם מקומן ואפילו יחד ואף
ע"פ שאין מדבר בכל אנשי המקום
כגון פלשתיים בנעונים אלא כתיב אחד
דכתיב נערה קטנה: **וקשיא לן קרי**
לה נערה. דהכיאה ב' שערות וקרי
לה קטנה דמשמע שלא היאה שתי
שערות: **וא"ר פרה**. האי נערה לאו
נערה ממא אלא על שם מקומה דמן
נעורין. וה"ג אש"ג דלאו כלל בני
המקום קאמר שהרי ודאי לכולן לא
גילה שהרי נמנה היה מ"מ איכא
למירא דמרי גברי הוו וקראן על
שם מקומן ואין מומר שם: **עורביים**
מכני ל"ה. דלא אפי למעוטי נעורבים
ממא: **ישראל מעליא הוא**. דאזכר
הוא: **אי נימא מומר לדבר אחד**.
לאחד מכל המזות לשמעינן דלא
הוה מומר לכל התורה כולה: **שכל**
הכופר בה כמורה כלל המורה.
דכתיב (נדרים טו) וכי משגו ולא
תעשו את כל המזות האלה וגו' וילפינן
נדריות (דף ט) דנענוות כוכבים
מיי' **מומר לאו דבר**. לשחית
ולמלאו ויאשכנזי לשמעינן דלא
תימא כיון דשם ניה כתימירא דמי
ליה אלא ודאי כליטורא דמי ליה
ולמלאו הוא דעבר עליה וכי מומין
ליה ספין לא שניק היתורא ואכל
איסורא: **מכס**. אדם כי יקריב מכס
קרבן וגבי נדר אי נדנה כתיב דהא
כי יקריב משמע כשירע להקריב:
להוליא המומר. שאין מקבלין נדמנו:
מכס ככס חילקין. כלומר מדכתיב
האי מיעוטא נישארל ולא באומות

דכתיב איש איש (8) מבית ישראל אשר יקריב קרבנו לך מן המומר ומנסך את הין ומחלל שבתות בפרהסיא הא גופא קשיא אמרת מבם ולא כולכם להוציא את המומר והדר הני מקבלין קרבנות מופשעי ישראל הא לא קשיא רישא 16 מומר לכל התורה כולה מצינא מומר לדבר אחד אימא סיפא חוץ מן המומר ומנסך את הין ומחלל שבת בפרהסיא האי מומר היכי דמי אי מומר לכל התורה כולה היינו רישא ואי מומר לדבר אחד קשיא מצינא אלא לאו י"הבי קאמר חוץ מן המומר לנסך את הין ולחלל שבתות בפרהסיא ואלמא מומר לעבודת כוכבים הוה מומר לכל התורה כולה ותיובתא דרב ענן תיובתא והא מהבא נפקא מחתם נפקא מעם

דף מ: (1) ובנדרות (דף מה). ובתמורה (דף כח): **מופשעי ישראל**. משמע מודין דמתינא נמסכת יומא (דף ל): פשעים אלו המרדים וכן הוא אמר (מ"ג ג) מן מולד פשע ב' ויהיו מומר. ולקמן מפרש לה ואולי: **ומנסך אש סין**. לעבודת כוכבים: **אי מומר לדבר אחד קשיא מיעוטא**. דקמי מקבלין אסיפא: **אלא לאו כ"ק**. מקבלין קרבנות מופשעי ישראל נמור לדבר אחד חוץ מן המומר לנסך את הין ולחלל שבתות דהני חמירי אלמא מומר לעבודת כוכבים כמומר לכל המורה כולה דמי. האי תנא מתיירא ליה שם נענוות כוכבים דעובד עזריה כוכבים כוכב נהקב"ה והמחלל שבת כופר במעושי ומעיד שקר שלא שבת הקב"ה נמנשה בראשית: **והא מהבא נפקא מההם נפקא**. דלין מקבלין קרבן מן המומרי:

תחרי עליו ועליו עמר וענין אומר לך יהושפט לא אכיל כדרי אחאב וסומר לע"ז הוה מומר לכל התורה: אלא מהבא ואחאב מלך ישראל כו'. דלא הוה מפליג נפשיה מניה: נימא מיעוטא ליה העורבים מוכאן לו לחם. כלומר מיעוטא לרב דאמר מומר לע"ז לא הוה מומר לכל התורה דכתיב העורבים: לא על פי רבוש שאני. כלומר נזות הקב"ה הוה אכל דבר זה בסקנים אחר אימא לך מומר לדבר אחד לך מומר לכל התורה כולה: תמורה כולה: שכל הכופר בה כמורה בכל התורה כולה דכתיב ונעשה אחת בכל מצות ה' אהיוה מצוה ששקולה בכל המצות הוה אומר ע"ז: מיתבי' מכס ולא כולכם להוציא וכו' אדם כי יקריב מכס קרבן לך' בכס חלקי' ולא באומות כלומר האומות כולן יוכלין להקריב דקיימא לן על שם שחלל קרבנותיו טמא מישלל קרבנותיו:

(א) סנהדרין ל"ה דף טו
קרי"ה (2) קטנה מ"ה
(3) נעלין ד"ה (4) ונסף:
משנה. וכן נלעזר:
(5) נענוות כוכבים:
(6) נענוות כוכבים:
(7) נענוות כוכבים:
(8) נענוות כוכבים:
(9) נענוות כוכבים:
(10) נענוות כוכבים:
(11) נענוות כוכבים:
(12) נענוות כוכבים:
(13) נענוות כוכבים:
(14) נענוות כוכבים:
(15) נענוות כוכבים:
(16) נענוות כוכבים:
(17) נענוות כוכבים:
(18) נענוות כוכבים:
(19) נענוות כוכבים:
(20) נענוות כוכבים:
(21) נענוות כוכבים:
(22) נענוות כוכבים:
(23) נענוות כוכבים:
(24) נענוות כוכבים:
(25) נענוות כוכבים:
(26) נענוות כוכבים:
(27) נענוות כוכבים:
(28) נענוות כוכבים:
(29) נענוות כוכבים:
(30) נענוות כוכבים:
(31) נענוות כוכבים:
(32) נענוות כוכבים:
(33) נענוות כוכבים:
(34) נענוות כוכבים:
(35) נענוות כוכבים:
(36) נענוות כוכבים:
(37) נענוות כוכבים:
(38) נענוות כוכבים:
(39) נענוות כוכבים:
(40) נענוות כוכבים:
(41) נענוות כוכבים:
(42) נענוות כוכבים:
(43) נענוות כוכבים:
(44) נענוות כוכבים:
(45) נענוות כוכבים:
(46) נענוות כוכבים:
(47) נענוות כוכבים:
(48) נענוות כוכבים:
(49) נענוות כוכבים:
(50) נענוות כוכבים:

הנהגות מדר"ב

רנשבורג

א. תורה על פי הדבור
וכי דלא הוה על פי הדבור.
כיב טין תפלות שחלל
בסמכותו ע"י מדרש:

מוסף רש"י

סנהדרין. דף טו כ"ב.
היתה כחצי גורן
עגולה. עגולה היו
יושבים שיהי טין ויהי
זה את זה. לפי שם
היו יושבין כסורה אין פני
האנשים רואין זה את זה.
ונעגולה שחלל אין יושבין
לפי שחלל נעל הדין
יהיה יושבין לנדר ממי
טלה. שני טין ויהי
את העורבים ויתקדקו
דכתיבם ולא שיהא פני
העורבים נראה ויאחוריהם
לו: (סנהדרין ד"ג) מומר
לעלולות. מנעט מנעט
מ: (סנהדרין ד"ג) להוציא
את המומר. דלין מקבלין
קרבנות. דכתיב נמסך
מקבלין קרבנות: (8) מומר
מכס ככס חילקין. דכתיב
לחולא לאי הממה: (סנהדרין
י"ג) דכתיב אי מיעוטא
נמי נישארל ולא כתיב
כי יקריב מן האדם
קרבן. ש"מ נישארל הוא
דחלק מיעוט מומר. ולא
באומות. שחלל קרבן
ממס. מנעט מנעט מה
מ"ל איש איש. לנכות
את המרדים שחלל נדרים
ונדרות שחלל: (סנהדרין
טו) דלפני המיעוט נסרין
שחלל: (סנהדרין י"ג) שדומים
לבהמה. דריש שש
עומן כבהמה שאני
מכס את גזלה. מקבלין
ממן קרבן: (סנהדרין טו)
מקבלין קרבנות. על
דכתיב מופשעי ישראל.
דאזכר נדרים ונדרות
משמע. דכתיב כי יקריב
(טו) כדי שיחורו בהן
בחושה. דלי דחתי לאו
נדרים מ"ל דהרי (טו)
אלא לאו הכי קאמר.
מקבלין קרבנות מופשעי
ישראל. דכתיב נמסך
אזכר מן המומר לנסך
את הין לא לללל שבת.
דכמור לכל המורה דמי.
למשמע ליה מנס ולא
כולם: (טו).

רבינו גרשום

דלאו ע"ז הוה: אלא
מעתה כסוים כסוים הכי
נמי כן דלא הוה מפליג
סוסי דיהושפט ססוסי
רחאבא. דהא נמי פאי
דמורא עליו ועליו עמי

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones